

faa Mænd i hver Commune, som bleve opførte paa disse Lister; jeg troer, at i Reglen Ingen blev tagen med, som ikke havde 8 Td. Hartkorn. Dengang havde man den Mening om det Udbytte, en Landeiendom kunde give, at der maatte 8 Td. Hartkorn til for at give en Indtægt af 1,200 Rd.; men tager jeg nu den høitærede Ministers Forslag og seer paa den Beregning, som dert er opstillet, viser det sig i alt Fald for den Guds Bedkommende, hvor jeg er kjendt, at næsten alle de Landeiendomme, der have 3 Td. Hartkorn, blive tagne med og opførte med en Indtægt af 1,200 Rd.; ja endog Eiendomme, der kun have 2 Td. Hartkorn, blive skattepligtige af 1,200 Rd.; thi 3,500 Rd. ere paa ingen Maade nogen høit Tarationsværdis for en Td. Hartkorn; jeg har seet flere Tarationsforretninger fra den senere Tid, hvorefter Eiendommene ere taxerede til imellem 4 og 5,000 Rd. pr. Td. Hartkorn. Lægger man dernæst til, hvad den høitærede Minister har foreslaaet ansat for den personlige Virksomhed, kan der som sagt for 2—3 Td. Hartkorn anslaaes en Indtægt af 1,200 Rd., og det viser sig da, at der her er en saa stor Forskjel imellem, hvad man hidtil har antaget for at være det rimelige Udbytte af en Landeiendom, og hvad den høitærede Minister nu anslaaer dette Udbytte til, at der maa være en Feil i Beregningen, enten til den ene eller til den anden Side. Den høitærede Finantsminister siger i Motiverne til Lovforslaget, at Landmændene ikke rigtig vide, hvilke Indtægter de have; de føre ikke fuldstændigt Regnskab og have ikke noget rigtig Begreb om, hvad de Producter ere værd, som de anvende til Familiens Underhold, men jeg vil dog i saa Henseende henvise den ærede Minister til følgende Betragtning. Vi see jo, at de fleste Landmænd, naar de rykke noget frem i Alder, afstaa deres Landeiendomme imod en aarlig Afkægt, hvilken i Almindelighed for en almindelig Gaarbs Bedkommende kun beløber sig til imellem 2—300 Rd. — for de større

Gaarde beløber den sig maaffee til noget Mere — men jeg har aldrig hørt, at Nogen har beklaget sig over, at en saadan Indtægt ikke var tilstrækkelig til, hvad han behøvede til Livets Underhold. Det viser sig altsaa heraf, at Landmændene ialfsald have Begreb om, hvad der er nødvendigt for dem for at kunne leve. See vi dernæst hen til, hvor stor den Forpagtningsafgift er; der svares af Landeiendomme — og der er jo endeel Præstegaarde trindt omkring i Landet, hvis Sorde ere blevne bortforpagtede i de senere Aar — finder man, at den er 3—4 Tdr. Byg pr. Td. Land, det vil sige, hvor der er gode Sorde; men tage vi Hensyn til, at det i Reglen er skatte- og tiendesvære Sorde for Forpagteren, idet Præsterne selv svare Skatterne, skal det i de fleste Tilfælde vise sig, at denne Forpagtningsafgift ikke svarer til stort mere end 3 eller høit 4 pCt. af Landeiendommens virkelige Tarationsværdis. Forholder det, jeg her har udtalt, sig rigtig, bliver imidlertid det foreliggende Lovforslag ikke for saadanne Landeiendommers Bedkommende et Lovforslag om Indkomststat, men et Lovforslag om Formueskat. Seg skal erklære, at jeg ogsaa i den Henseende gjerne kunde følge den høitærede Minister, naar han kun havde gjort Skridtet heelt ud; men jeg anser det rigtig nok for overordentlig uheldigt, at det kun er gjort for en vis Samfundssklasses Bedkommende. Den Mand, der kan møde med et fuldstændigt nøiagtigt Regnskab, og som kan documentere, hvad hans virkelige Indtægt har været, skal ikke beskattes af mere end af hans virkelige Indtægt, selv om denne kun er 3 pCt. af hans Eiendoms Værdi; medens den Mand — og han hoer maaffee ved Siden af ham —, der ikke kan fremkomme med et saadant Regnskab, skal beskattes af en Indtægt, der er 6 pCt. af hans Eiendoms Tarationsværdis. Dette forekommer mig at være høit urigtigt; thi naar man skal vedtage en Lov, skal man gjøre det saaledes, at den bliver lige for Alle. Seg skulde som sagt ikke have